

δάσεις. Σοφοί κύνες παίζοντες δόμιον, πίθηκοι ἐνδεδυμένοι καὶ μεταχειριζόμενοι τὸ σάρωθρον ἢ ζιφομαχοῦντες ἢ ὑπηρετοῦντες, μεθ' ὅλην τὴν πρὸς τοῦτο ἀποστροφὴν των, καὶ καναρίνια ἐπιρίπτοντα τὰ χαρτία, ἀπὸ μακροῦ χρόνου συντελοῦσιν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν δημοσίων θεαμάτων. Αἱ τοιαῦται ἐκθέσεις δὲν εἶνε ἄνευ ἐνδιαφέροντος διὰ τοὺς θεατὰς, ἐφ' ᾧ καὶ ἐνομίσαμεν ὅτι εὐχαριστοῦμεν τὴν περιέργειαν τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν ἀναφέροντες τὰ διάφορα γυμνάσματα, ἅτινα κατὰ τὸν ἐνεστῶτα χειμῶνα ἐξετέλεσαν ἐν Παρισίαις διάφορα ζῶα ἐκγυμνασθέντα πρὸς τοῦτο. Ἐν τῷ Ἀμφιθεάτρῳ τοῦ βουλευδάρτου θαυματοποιὸς ἐπιτηδεϊότατος ἐξετέλει διάφορα γυμνάσια ὄρθιος ἐπὶ ἵππου τρέχοντος περὶ τὸ κέντρον. Ὁ θαυματοποιὸς οὗτος εἶχεν ἐκγυμνάσει περιστεράς κατὰ τρόπον ἀληθῶς ἐκτακτον. Ἀπέλυεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ἀμφιθεάτρου δωδεκάδα περιστερῶν, αἵτινες ἵπταντο ἐλευθέρως περὶ τὸ κέντρον κατὰ μίαν ἢ ἄλλην διεύθυνσιν συμφώνως πρὸς τὴν θέλησιν τοῦ θαυματοποιοῦ. Οὗτος ἐκράτει εἰς χεῖρας ζύλον ἐν εἴδει σταυροῦ, ἐφ' οὗ αἱ περιστεραὶ ἐκάθηντο προσκαλούμεναι ὑπ' αὐτοῦ ἰσταμένου ὀρθίου ἐπὶ τοῦ καλπάζοντος ἵππου του. Πλὴν τούτου ἕτερος γελωτοποιὸς διηύθυνε χῆνας, αἵτινες ἐξετέλουν ἐλευθέρως πάντα τὰ γυμνάσια ἐκγεγυμνασμένου ἵππου, βηματίζουσαι, τριποδίζουσαι, καλπάζουσαι, ὑψοῦσαι τὸν δεξιὸν ἢ τὸν ἀριστερὸν πόδα, στρεφόμεναι περὶ τὸ κέντρον κατὰ μίαν ἢ ἄλλην διεύθυνσιν, καὶ πηδῶσαι ἄνωθεν τῶν φραγμῶν. Τὰ γυμνάσια ταῦτα ἐξετέλει ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ αὐτοῦ γελωτοποιοῦ καὶ μία ἔλαφος ἐν ἐλευθερίᾳ οὔσα, ἥτις πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐπήδα καὶ διὰ στεφανῶν ἐκ χάρτου.

Ἄκρατον γέλωτα προεκάλεσεν ἡ ἐκθεσις ὑπὸ ἑτέρου γελωτοποιοῦ χοίρων γεγυμνασμένων ἐν ἄλλῳ τινὶ θεάτρῳ. Μέλας χοῖρος, ἐνδεδυμένος ὡς τροφός, καὶ ἐπὶ τῶν δύο ὀπίσθιων ποδῶν του περιπατῶν, ὄθει ἐπὶ τῆς σιγηῆς μικρὰν ἀμαζαν, ἐν ἣ ἦτο μικρὸν χοιρίδιον ἐνδεδυμένον ὡς βρέφος. Ὁ γελωτοποιὸς ἐλάμβανεν εἴτα τὸ χοιρίδιον, καὶ ἀφῆρεν ἀπ' αὐτοῦ γοερῶς οἰμώζοντος τὰ σπάργανα, πρὸς τέρψιν μεγάλην τῶν θεατῶν, οἵτινες ἐγέλωλ θυρυβωδῶς. Ἐτερος χοῖρος ἐξετέλει κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ γελωτοποιοῦ πάντα τὰ γυμνάσια ἐλευθέρου ἵππου, ἐπήδα φραγμοὺς, μετέβαλλε στάσιν κτλ. Ἐν τέλει ἐπὶ τοῦ χοίρου τούτου φέροντος ἐρίππιον παρουσιάσθη ἀναβαίνων πίθηκος, φέρων ὑψηλὰ ὑποδήματα καὶ ἐνδεδυμένος ὡς ἄγγλος ἵπποδρόμος (jockey), ὅστις καλπάζων ἐπήδα διαφόρους φραγμοὺς.

Ὅποια θαύματα ὑπομονῆς καὶ ἐπιμονῆς ἐκ μέρους τῶν ἐκθετῶν τῶν ζῶων τούτων, ἅτινα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπέικουσι παθητικῶς εἰς τὸν φόβον γνωστῆς αὐτοῖς τιμωρίας, διότι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τῶν βασάνων ἐξαναγκάζουσι τὰ

πτωχὰ ταῦτα ζῶα νὰ ἐκτελῶσι γυμνάσια, εἰς ἃ οὐδὲν ἄρεσκονται. Περὶ τούτων, ὅταν ἐκτίθενται εἰς τὰ ἀμφιθέατρα ἢ τὰ θέατρα, δύναται τις νὰ εἰπῇ ὅτι ἔλεγεν ὁ Λαφονταῖν περὶ τοῦ χοίρου, τῆς αἰγῆς καὶ τοῦ προβάτου, πορευομένων εἰς τὴν ἀγοράν:

Ἐκεῖ δὲν ἐπορεύοντο πρὸς διασκέδασίν των.

Π

Ἡ ΝΕΡΑΪΔΑ MANNA

ΚΡΗΤΙΚΗ ΠΑΡΑΟΗΣΙΣ.

Ἐκεῖ 'ς τὸ Νεραϊδὸσπηλο, 'ς τὴν ἀκροποταμὴ Π' ὄλο νὰ βγαίνουν τὰ νερά κατὰθολὰ θε νάειδες, Γιατὶ τὴν νύχτα μπαίνουνε καὶ λούζονται μὰ μὰ Ἀφρόπλαστιας Νεραΐδες,

Κάποιος λυράρης χωριανός, ἕναν παλῆθ καιρό, Γιά τὴ μεγάλη τέχνη του ἔλαχε τέτοια μοῖρα. Ὅταν ἐκείναις πιάνονταν τὴ νύκτα 'ς τὸ χορό, Νὰ παίη αὐτός τὴ λύρα.

Μὰ κίθε νύχτα ὁ δύστυχος περνῶντας ἀντικρὺ Ἐς τόσαις ἔστωικιας μορφιας, ὄλαις ζωὴ καὶ νιάτα, Δὲ βάσταες κί ἀγάπησε μὰ ὀλόανθη μικρὴ, Νεραΐδα μαυρομμάτα.

Κινᾷ καὶ πάει 'ς ἐ μὰ γρηὰ τῆς χώρας γνωστικιά Κι ἀρχίζει μὲ παράπονο τὸν πόνο του νὰ κλαίη. Μὰ κ' ἡ γρηὰ μαστόρισσα γι' ἀπόκρισι γλυκειά Τὸ γιατρικὸ τοῦ λέει:

«Τὴν νύχτα πὺ χορεύουνε μέσ' 'ς τὴ βαθειὰ σπηλιά Ἀρπὰς τὴν ὄμορφη κυρά, ὀπώχως ἀγαπήση, Καὶ μὴν ἀφήσης τὰ χρυσὰ καὶ πλοῦσια της μαλλιὰ Πρὶν πετεινὸς λαλήση.»

...Ἀπ' τὰ μαλλιὰ τὴν ἄρπαξεν ὁ χωριανός κι' αὐτὴ Δισκόνι, σκύλα, σερπετό 'ς τὰ χεῖρα του εἶχε γένη, Μὰ πετεινὸς σὰν λάλησε, κοπέλλα ζηλευτὴ Ἐς τὴν ἀγκαλιά του μένει.

Κι ὁ νιός τὴν ἴηρε σπῆτι του καὶ τοῦκανε παιδί... Μ' ἀπ' τὸν καῦθ δὲν ἀνοίετ τὰ χεῖλη νὰ μιλήση. Καὶ πάλι πάει ὁ χωριανός ὡς τὴ γρηὰ νὰ δῆ Καὶ γνώμη νὰ ζητήση.

Τοῦ εἶπε ν' ἀνάη μὰ φωτιά 'ς τὸ φουρνὸ του καλὴ Κ' εὐθὺς ν' ἀρπάξῃ τὸ παιδί πὺς μέσα θὰ τὸ βάλῃ... Μὰ τί τὰ θέτεις; τῆς γρηὰς ἐτοῦτ' ἡ συμβουλή Δὲν τοῦβγε σὰν τὴν ἄλλη.

Γιατὶ σὰν μάνα πὺ ἦτανε ἡ ἀμοιρη νὰ ἰδῆ Πὺς τὸ μονάχο τῆς παιδί μέσ' 'ς τὴ φωτιά πεταεῖ Σέρνει φωνὴ θεόρατη: «Μὴ, σκύλε, τὸ παιδί!» Καὶ τοῦ τάρπᾳ καὶ πάει.

Μὰ ἡ ἄλλαϊς δὲν τὴ θέλησαν νάρθῃ μέσ' 'ς τὴ σπηλιά. Γι' αὐτὸ ὅποιος πάει μεσάνυχτα τὴ στάμνα νὰ γεμίση Βλέπει νεραΐδα πὺ κρατεῖ παιδί ἐτὴν ἀγκαλιά Καὶ κλαίει ἐμπρός 'ς τὴ βρῦσι.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.